

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

3. Iosephi Achietæ, & marci Senensis de pluuiâ responsum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

bres numerantur, precibus à Numine impetranda. Si clausum fuerit calum, & non pluerit, propter peccata eorum, & orantes, in loco isto, pœnitentiam egerint nomini tuo, & a peccatis suis conuersi fuerint, propter afflictionem suam: exaudi eos, de celo, & dimitte peccata seruorum tuorum, & populi tui Israel: & ostende eis viam bonam, per quam ambulent; & da pluuiam super terram tuam, quam dedisti populo tuo in possessione. Tria indicantur hic. Primò, pluuias suspendi, & claudi cœlum, propter peccata. Secundò hanc ipsam pœnam siccitatis esse mortalibus in medicinam, ea enim ad pœnitentiam adducuntur, & docentur, ex oculis imbres lacrymarum fundere, si velint, fundi imbres de celo. Tertiò, pluuias oratione & pœnitentia impetrandas, tanquam beneficium. Quare, alio loco, dicitur: Speciosa

3. Reg. 8. 35.

miser cordia Dei, in tempore tribulationis: quasi nubes pluuia in tempore siccitatis. Si pluuia beneficium est, quo modo malum? Si à DEO imbrium pincerna, vt Basilius Seleuciæ loquitur, quomodo, aut cur pincernæ irascimur, cum & Reges pocillatores suos ament, ac præmio afficiant? Et vel hinc agnoscant mortales, pluuiarum ac tempestatum, iustam illam causam, facilem, vincibilem, optimam.

Eccl. 35. 26.

Basil. Sel. 00
rat. 11.

Imò ex Elia discant, DEVM subinde Sanctis suis tradere habenas pluuiarum. Exemplum est recentissimum, in nostro Iosepho Anchietæ, qui aliquando iussit apparari reditum in crastinum. Erat tempestas turbida, densus imber, grauisq; ortus sub vespèram, nunquam cessauerat: & duraturus noctem totam videbatur. Obiecit ei comes: oportunam sane, Pater, tempestatem ad iter elegisti. Cui Iosephus: Vtinam tam sumus ipsi viri boni, quam de nobis Deo cura est; non enim tantum die crastino, imber molestus nobis nullus erit, sed ne nunc quidem, tempestate tanta, ullus est, quàm sumus cras iter facturi. Postero die iter manè ingressi, ad vicum S. Barnabæ, qui tribus inde distat leucis, quacunque inierunt via, tota, ad latitudinem triginta passuum solum siccum, ac nullo tentatū imbri, ad vicum vsq; inuenerunt, cum circa loca omnia no-
Eternâ pluuiâ maderent. At non omnium est hæc potestas. Vexantur pluuijs multi? ita est. Hoc hominis meruit præuaricatio. Si in originali iusticia mansisset, mansisset in Paradiso, quem locum fons, in quatuor flumina diuisus, non molesti imbres irrigassent. Eò hominem inuitauit, & posuit; sed inde, ob repudiatam gratiam, excludit. Faciant id homines, & DEVS contemptum suum ferat? Pe-

III.

Sebastian.
Beretar. li. 4.
vitæ Iosephi
Anchietæ.

Caspar. Ens.
lib. 2. Epi-
dorp.

*rrus Marcus Senensis amicum, calo admodum turbido, & non pluuias tantum, sed grandinem quoq; minante, iter facientem amantiſſimis verbis, ut in ades suas, quoad præterisset tempeſtas, diuerteret, inuitarat, is vero nihilominus iter proſequens, cum vix octauam milliariſ partem emeſſu eſſet, tam effuſo imbre, tamq; turbulenta tempeſtate exceptus fuit, ut pergere amplius non poſſet. Reuerſus igitur ad Marci villam, fores pulſat; ac proſpicienti e fenestra Marco, Amice, inquit, prius illud meum proſiſitum mutauit. & ego meum, reſpondit Marcus: ſta-
rimq; ſe ſubduxit, ſic illi alibi hoſpitium fuit querendum. Voluit benignus mundi Conditor nos homines ſecum eſſe, in Paradifo, quaſi in villa ſua, in qua deambulauit ad auram, poſt meridiem; ibi fuiſſemus, ab imbre, & grãdine tuti. Sed ſpreuimus locum, ſerpenti, quam DEO obediētioreſ: idcirco nos ipſoſ excluſimus, calo turbulentiore, digni. Habemus ergo, quod volumus; & patimur tempeſtateſ.*

Gen. 3. 8.

*At mutauimus proſiſitum, & vellemus nunc libenter in Paradifum admitti? mutauit igitur & DEVS, proſiſitum ſuum, nec vult nos amplius eò admittere: immo non mutauit: ſiquidem ab æterno, vno codẽmque proſiſito, voluit nos iuſtitia originali ornatoſ ibi degere, ſpoliatoſ, inde in exilium pellere. Seruaſſemus itaque locum, ſi ſeruaſſemus conditionem. Amiſſa gratia, cur expoſtulemus, ſi calo mitiore non fruamur, qui calum ipſum amiſeramus? Et quam molleſ ſumus, ſi aquarum aſpergine lædi nos exiſtime-
mus?*

IV.

**De ventorũ
nominibus.**
Ariſtot. lib.
de Mund. c. 3.
Plin. lib. 2.
cap. 47.
Herod. lib. 7.

*At in aëre pugnantēſ variorũ nominũ venti fremunt, qui arbores à radice extirpant; ſiluaſ ac nemora proſternunt; claſſeſ diſiſciunt, tecla reguliſ exuunt: fenetraſ perrumpunt; domoſ ac adificia tota, quin & mœnia vrbiũ, turreſque ipſaſ aliquando euertunt. Vt alia taceam, teſtatur Herodotus, Præſectoſ Xerxiſ, triduana tempeſtate 400. nauēſ amiſiſſe. Quid tum? Hæc eſt potentia DEI, qui ſi leuiſſima exhalatione tantam vim exerit, quid poterit, ſi ferro & igni, contra noſ, pugnet? Sed eſt ventorũ inſuper ingeñſ vtilitaſ, maxima neceſſitaſ. Sunt enim etiam verriculum & vehiculum nubium atque pluuiarũ, in aëre; hominũ & nauium in aqua; ſunt aëriſ & aquæ ipſiſ conſeruatorēſ; nam ſine motu corpora iſta computreſcerent. Sunt laborantium refrigeratio, & æſtuantium voluptaſ. Nulla propemodum regio eſt, qua
nen.*

S. Chryſoſt.
in Pſal. 134.

nen.